

жълти отъ тютюневъ катранъ, се люшкатъ на петна по тъмната пристанищна вода. На женитѣ отъ пристанищнитѣ хотели винаги имаше да дължи. Обичаше и при тѣхъ да ходи, да се тупа по гърдитѣ и да имъ обещава пари и подаръци, а и за една бутилка бира не имъ даваше. Много още разказваха хората и тогава, разказватъ и днесъ за капитанъ Яни. Едно, че обичатъ нашитѣ хора да се одумватъ едни други, пъкъ и имаше наистина какво да се каже за него. Всѣка крушка си има опашка, всѣки човѣкъ недостатъци, а камоли стари ергени като капитанъ Яни, на когото нито годинитѣ и родътъ се знае, нито нѣкой му е виждалъ кръщелното, уволнителния билетъ или какъвъ да е другъ подпечатанъ документъ.

— Яни бе, — сѣда при него Богданъ. — Я измисли нѣщо да изкараме нѣкой и другъ левъ.

Зжбитѣ на стария гимиджия сж черни и жълти, шапката му мазна, ржцетѣ му приличатъ на попукана керемиди.

— Работа ли? Само работа искай! Ще карамъ чакълъ на моя смѣтка за мелницата. Отъ дружеството наехъ старата Надежда. Довечера тръгамъ, ела съ менъ.

— Чакълъ ли?

Отъ чакъла не се печели много. Ще закотвятъ гимията нѣкъжде край брѣга, ще поставятъ въ водата старитѣ разклатени магарета, ще навържатъ единъ редъ дъски презъ тѣхъ. Ще събиратъ чакъла съ вили и лопати по брѣга, ще пълнятъ чувалитѣ и ще ги влачатъ на грѣбъ по дъскитѣ въ гимията. Когато я напълнятъ и се върнатъ въ града, ще я разтоварятъ пакъ на грѣбъ въ каруцитѣ за парната